

Δεν κάνουμε παιδιά γιατί κάνουμε εαυτούς (Γ. Παπαδόπουλος- Τετράδης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Μαρτίου 7, 2019

Θα στενοχωρήσω τους πολιτικούς αρχηγούς και τους βουλευτές, αλλά οι άνθρωποι στην Ελλάδα δεν σταμάτησαν να κάνουν τόσα παιδιά όσα έκαναν εξ αιτίας της κρίσης και της οικονομικής δυσπραγίας. Είναι κι αυτός ένας λόγος αλλά δεν είναι ο κύριος. Επομένως, οι πολιτικοί καλά κάνουν και σκέφτονται οικονομικές ενισχύσεις, αλλά αυτές δεν θα λύσουν το πρόβλημα της υπογεννητικότητας.

Όπως μπορεί να διαπιστώσει καθένας, **οι πιο φτωχοί είναι εκείνοι που κάνουν και τα περισσότερα παιδιά**. Όχι μόνο στην Ελλάδα. Παντού. Όχι μόνο σήμερα. Και παλιότερα. Η υπογεννητικότητα χτυπάει την πόρτα της ευημερούσας δυτικής Ευρώπης εδώ και τρεις δεκαετίες, με εξαίρεση τη Γαλλία, όπου οι οικογένειες με περισσότερα από δύο παιδιά εξακολουθούν και είναι πολλές. Παρά τα και εκεί οικονομικά προβλήματα. Στη Γαλλία, όπως και στην Αμερική, είναι θέμα κουλτούρας.

Στην Ελλάδα, όπως θα ξέρουν οι αναγνώστες, οι πατεράδες μας και οι παππούδες μας έκαναν πιο πολλά παιδιά παρόλο που είχαν πολύ λιγότερα χρήματα. Και πολύ σκληρότερα βγαλμένα χρήματα. Συχνά, αβέβαια χρήματα. Σήμερα είχαν, αύριο δεν είχαν.

Τα παιδιά ήταν παλιότερα, εργατικά χέρια. Περιουσία. Για πολλούς. Για πολλούς ήταν αποτέλεσμα ανεξέλεγκτων ορμών. Η πρόληψη ήταν σχεδόν ανύπαρκτη. Για πολλούς αστούς ήταν οικογενειακό ή κοινωνικό καθήκον. Και για πολλούς ήταν κάτι παραπάνω: **Επιθυμία**. Για σχεδόν όλους πάντως, ήταν μια ευθύνη. Την οποία επωμίζονταν.

Από τη δεκαετία του 1960 και μετά, όσο η ελληνική οικογένεια άλλαζε μορφή άρχισε να περιορίζεται και ο αριθμός των παιδιών ανά ζευγάρι. Δεν ήταν τα λεφτά ο λόγος. Για την ακρίβεια, ήταν τα λεφτά, αλλά από την ανάποδη!

Η γυναίκα άρχισε να χειραφετείται και να μην είναι έρμαιο των αντρικών ορμών. Είχε επιλογή για τον αν θα τεκνοποιούσε ή όχι και πότε. Η κοινωνική και νομική τιμωρία για τις αμβλώσεις έπαψε να υπάρχει σταδιακά. Το κυριότερο: Η γυναίκα μπήκε στη μισθωτή και την εργατική παραγωγή, που απαιτούσαν πολύωρη απουσία από το σπίτι. Δεν ήταν πια στα χωράφια με όλη την οικογένεια. Κυρίως: Η γυναίκα

απέκτησε καριέρα. Και τη δυνατότητα να επιλέξει από πολύ περισσότερους άντρες.

Από την άλλη πλευρά, ο άντρας έπαψε να είναι ο αφέντης που αποφάσιζε. Ταυτόχρονα, με την κάμψη του συντηρητισμού, απέκτησε πρόσβαση σε πολύ περισσότερες γυναίκες από πριν, πολύ πιο εύκολα. Δεν ήταν πια υποχρεωμένος να παντρευτεί στα 20 τη μια από τις ελάχιστες που γνώριζε.

Ταυτόχρονα με όλα αυτά ήρθε η αφθονία των αγαθών και η οικονομική ευημερία. **Η ευημερία φέρνει μαζί της την απέχθεια στη στρίμωξη. Και η οικογένεια με τα παιδιά είναι στρίμωξη. Η ευκολία στην καθημερινή ζωή μαθαίνει τον άνθρωπο στην ευκολία γενικότερα. Η οικογένεια δεν είναι ευκολία. Είναι ευθύνη και σκληρός διαρκής αγώνας. Αγώνας να συμβιώνεις αρμονικά με το ταίρι σου και αγώνας να συμβιώνεις αρμονικά με τα παιδιά σου. Πολύ δύσκολα πράγματα. Ο τέλειος σύντροφος δεν υπάρχει. Όπως δεν υπάρχει και ο τέλειος γονιός.**

Από τη δεκαετία του 1980 και μετά, με αυξητική τάση από τη δεκαετία του 1990, όλο και λιγότερα ζευγάρια έκαναν πάνω από ένα παιδί. Επικαλούνταν σχεδόν όλοι τα έξοδα ή τις ελλείψεις του κράτους σε δομές, αλλά η αλήθεια είναι αλλού:

Οι νεοέλληνες καλόμαθαν στα εύκολα. Καλόμαθαν να απολαμβάνουν τα αγαθά της οικονομίας για την ατομική τους καλοπέραση. Καλόμαθαν να αλλάζουν συντρόφους όταν ο προηγούμενος δεν τους ήταν πια αρεστός. Υπήρχε προσφορά και ζήτηση. Καλόμαθαν να ενηλικιώνονται όλο και πιο αργά, υπό την προστασία της οικογένειάς τους. Το 1960 ήσουν ενήλικος στα 21. Το 1990, στα 30. Σήμερα, στα 35!

Από το 2000 μέχρι και σήμερα ένα μεγάλο ποσοστό 30χρονων μένει με τους γονείς του. Λίγοι από ολοκληρωτική ανάγκη. Οι πιο πολλοί γιατί έτσι βολεύει. Και μεις όταν φύγαμε από τα σπίτια μας ίσα που ζούσαμε. Δουλεύαμε για ψίχουλα. Αλλά, η επιθυμία για ελευθερία και η χαώδης απόσταση αντιλήψεων από τους γονείς μας δεν μας κρατούσαν στα πατρικά.

Η ελληνική κοινωνία είναι σε λάθος δρόμο. Παράγει όλο και πιο πολλούς ευθυνόφοβους απογόνους από όσους μπορεί να θρέψει. Δεν φταίνει οι απόγονοι. Οι γόνοι φταίνει. Και δεν φταίει η οικονομική κρίση. Η οικονομική κρίση είναι κοινωνική κρίση. Που οδηγεί σε οικονομική κρίση.

Το ελληνικό κράτος σ' αυτή την κρίση είναι απόν. Δεν έχει καμιά δομή που να στηρίζει τα εργαζόμενα ζευγάρια που έχουν παιδιά. Ο παππούς και η γιαγιά δεν είναι πάντα υπαρκτοί. Δεν έχει δομές που να στηρίζουν τις όλο και αυξανόμενες μονογονεϊκές οικογένειες. Άλλη πληγή της κοινωνία της αφθονίας σε εν δυνάμει

συντρόφους. Φύγε συ έλα συ. **Επιπόλαιες επιλογές από επιπόλαιους ενήλικες που δεν είναι ακόμα ενήλικες.**

Το κράτος δεν εκπαιδεύει στα σχολεία πολίτες για ενηλικίωση. Αντιθέτως, αναπαράγει τις γονεϊκές στρεβλώσεις της υπερπροστασίας και της ευθυνοφοβίας. Και τα τελευταία δύο χρόνια αντί να αυξάνει μειώνει βρεφονηπιακούς σταθμούς και ολοήμερες δομές για παιδιά.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πάρα πολλά νεαρά ζευγάρια ή άτομα έχουν μεγάλα οικονομικά προβλήματα. Και το παιδί έχει ανάγκη από έξοδα. Κανείς δεν τους έχει πει ότι το παιδί έχει ανάγκη πρώτα από όλα από αγάπη και νοιάξιμο. Αυτά γεννάνε ένα παιδί. Και πολύ λιγότερα έξοδα από όσα φαντάζεται μια κοινωνία που στραβοκοιτάζει ένα φτηνό καρότσι ή ένα φτηνό παλτουδάκι.

Η ευκολία είναι το σύνθημα πάνω στο οποίο χτίστηκε η νέα μεταπολεμική κοινωνία. Η ευκολία παράγει ευκολίες. Και παράγει νέες απαιτήσεις για ευκολίες. Η οικογένεια δεν είναι ευκολία. Είναι δυσκολία. Γιατί η αγάπη δεν είναι ευκολία. Είναι δυσκολία. Και τα παιδιά δεν είναι ευκολία. Είναι η πιο ωραία δυσκολία των ανθρώπων.

Οι πολιτικοί της χώρας, αντί να μοιράζουν λεφτά - που κι αυτά χρειάζονται- για παιδιά, θα έκαναν καλύτερα αν είχαν ένα όραμα μιας κοινωνίας που παράγει υπεύθυνους πολίτες. Με αγάπη στην οικογένεια. Με δομές που να ευνοούν τις οικογένειες. Και με εργασιακές συνθήκες που να υπηρετούν την οικογένεια. Όχι μόνο την τσέπη.

Τα παιδιά είναι πλούτος. Ψυχικός. Η ελληνική κοινωνία έχει χάσει την επαφή της μ' αυτή την αλήθεια, που κάποτε, όταν ήταν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΦΤΩΧΗ ήξερε. Τώρα βασιλεύει ο εαυτός.

(Πηγή: liberal.gr)